

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **PLASTEMA s.r.o.**, IČ 29151368
sídlem Vyšehradská 1349/2, 128 00 Praha 2 – Nové Město
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 7601 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. KUZZL/86315/2015, sp. zn. KUSP/86315/2016-DOP/Mu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo postupem podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno –

zpřesněno předchozí rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend ze dne 14. 11. 2016, č. j. MMZL 139082/2016. Tímto prvostupňovým správním rozhodnutím bylo vysloveno, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky x v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“) nezajistil, aby při použití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnost řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 29. 1. 2016 v 9:39 hodin, dne 16. 2. 2016 v 9:43 hodin a dne 3. 3. 2016 v 10:39 hodin se nezjištěný řidič citovaného vozidla ve Zlíně, místní části Malenovice, na parkovišti na ulici Masarykova, neřídil svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, doplněnou o dodatkovou tabulku s nápisem „Max 2 hod. PO-PÁ 8-17 h“, přičemž řidič s vozidlem na parkovišti stál, aniž by viditelně parkovací kotouč ve vozidle umístil, přestože tato značka označuje parkoviště, na kterém musí řidič při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit. Řidič svým jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena za spáchání uvedených správních deliktů pokuta ve výši 2 500 Kč.

II. Obsah žaloby

2. V žalobě žalobce namítal protiústavnost právní úpravy skutkové podstaty deliktu provozovatele vozidla, především pak povinnost upravenou v § 10 odst. 3 silničního zákona. Toto ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Fakticky se jedná o absolutní odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče.
3. Žalobce dále namítal vadnost výroku prvostupňového správního rozhodnutí, které má být rozporné s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm nejsou obsažena všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Zejména ve výroku chybí odkaz na ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, které stanoví pravidla pro výměru pokuty. Žalobce poukázal na skutečnost, že ve výroku II. je odkaz na ust. § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona, a to i ve vztahu k údajnému správnímu deliktu ze dne 3. 3. 2016. V době, kdy měl být tento správní delikt spáchán, již předmětné ustanovení neexistovalo. Ve výroku dále nejsou uvedeny všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru o vhodnosti zvolené právní kvalifikace, nepodává se z něj, že přestupek neměl za následek dopravní nehodu.
4. Žalobce dále namítal, že uložená pokuta je nezákonná a nepřezkoumatelná. Správní orgán si patrně ani nebyl vědom toho, že má při výměře pokuty užít pravidla stanovená v § 125e odst. 2 silničního zákona. Správní orgán přezkoumatelným způsobem nehodnotil žádné zákonné kritérium, neuvedl, jakou konkrétní skutečnost podřadil pod které kritérium a jak tuto skutečnost hodnotil a jakou váhu má to které kritérium na konečnou výši pokuty. Správní orgán zjevně hodnotil jako přítěžující okolnost skutečnost, že podle něj

žalobce sdělil řidiče svého vozidla účelově, nebo případně nesdělil, kdo jeho vozidlo skutečně řídil. Tyto skutečnosti nevypovídají o závažnosti správního deliktu, ale souvisejí pouze s procesním postupem žalobce. Chyby se dopustil i žalovaný, neboť se zákonností výměry pokuty vůbec nezabýval, pouze odkázal na odůvodnění výměry pokuty uvedené v prvostupňovém správním rozhodnutí.

5. Žalobce dále namítal, že výzva ohledně uvedeného správního deliktu byla rozporná s ust. § 125h odst. 4 silničního zákona, neboť neobsahovala popis skutku s označením místa, resp. místo spáchání bylo označeno zmatečným způsobem, a to: „ve Zlíně, na ulici Masarykova 1057“. Žádný takový objekt se na předmětné ulici nenachází, žalobci tedy nebylo sděleno, kde přesně mělo k údajnému deliktu dojít. Nedošlo k respektování zákonné úpravy postupu před zahájením řízení o správním deliktu, proto je i následné řízení nezákonné.
6. Žalobce dále namítal, že se správní orgán nedostatečně zabýval jedním ze znaků přestupku, a to jeho materiální stránkou. Úvahy žalovaného v tomto směru nemohly ničeho napravit, neboť z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný přikročil ke změně odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. K naplnění materiální stránky přestupku nemohlo dojít, neboť ani v jednom případě nebylo parkoviště plně obsazené. V žalobě bylo dále uvedeno, že jak žalobce, tak jeho právní zástupce, vyslovuje nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů jeho a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ze setrvalého právního názoru Nejvyššího správního soudu lze dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Uvedené ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o sankci. Námitka týkající se odkazu na ust. § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona cílí na ust. § 7 v době spáchání skutku účinného přestupkového zákona. Delikty ze dne 29. 1. a 16. 2. 2016 spáchané naplněním skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákon o silničním provozu se sankcionovaly pokutou od 1 500 – 2 500 Kč dle § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona, ve znění účinném do 19. 2. 2016. Novela tohoto zákona účinná od 20. 2. 2016 do 30. 6. 2017 pouze přeskupila potrestání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona do jiného ustanovení, konkrétně § 125c odst. 5 písm. g). Jinak zůstala spodní a horní hranice pokuty i po změně zákona o silničním provozu beze změny. Prvostupňový správní orgán přesvědčivě odůvodnil výši uložené pokuty, správní orgán žádnou polehčující okolnost na straně žalobce neshledal. Žalobci byla k tíži přičtena skutečnost, že se dopustil správního deliktu v průběhu pěti týdnů opakovaně, dokonce třikrát. Pokud jde o výzvu podle ust. § 125h silničního zákona, žalovaný uvedl, že tato se od skutečného stavu v místě liší pouze v určení č. p., kde správně mělo být uvedeno č. p. 1054, což je objekt potravin přiléhající k parkovací ploše. V příkazu o uložení pokuty za správní delikt i v rozhodnutí správní orgán lokalizoval místo spáchání skutku i souřadnicemi GPS. Navíc žalobce v zastoupení zmocněnce na výzvu k deliktu ze dne 29. 1. 2016 uvedl, že vozidlo měl v inkriminovanou dobu řídit jakýsi D. P. Žalobce tedy jasně definoval svoji procesní strategii, neboť určenou částku nezaplatil a rozhodl se označit řidičem vozidla osobu, která, jak vyložil žalovaný v odvolacím rozhodnutí, skutečným řidičem vozidla být nemohla. K chybějícímu materiálnímu znaku přestupku žalovaný uvedl, že s tímto žalobním bodem rovněž nesouhlasí, upozornil, že prvostupňové správní rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného tvoří

jeden celek, přičemž je možné, aby odvolací orgán provedl dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Pro naplnění materiální stránky přestupku je rovněž podružné, jak dlouho nezjištěný řidič na parkovací ploše parkoval, jakož i to, zda jiná parkovací místa byla v danou chvíli volná či nikoliv.

IV. Jednání před soudem

8. V rámci nařízeného jednání dne 23. 5. 2019 setrvali účastníci řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby z důvodů uplatněných v žalobě soud žalobě vyhověl. Žalobce uvedl, že již netrvá na námitce protiústavnosti použité právní úpravy. Zpochybnil protiprávnost jemu za vinu kladených správních deliktů s ohledem na jejich trvání dle výrokové části rozhodnutí v rozsahu do 1 minuty (nejednalo se o stání, ale zastavení vozidla). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, a to z důvodů, které již byly uvedeny v rámci jeho vyjádření k žalobě a doplnil, že v dané věci se jednalo o stání vozidla, nikoli zastavení.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Žalobce nejprve uplatnil námitku protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu. Jelikož na uvedené námitce žalobce v rámci nařízeného jednání již netrval, uvádí soud její vypořádání již pouze nad rámec žalobních bodů, které je povinen vypořádat. V citovaných ustanoveních je upraven institut odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla. Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisu při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
12. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Nejvyšší správní soud v podobném kontextu v rozsudku ze dne 11. 12.

2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21 přiléhavě uvedl, že „(n)a přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva (...).

13. *Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*
14. *Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*
15. *Uvedené nabývá významu právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“*
16. *K uvedenému lze doplnit, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem. Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35). Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f, resp. povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu proto není důvodná. Ke shodnému závěru o ústavní konformitě daného přístupu dospěl také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kdy z něj lze citovat jeho samotný závěr: „Protože Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.“*
17. *Žalobce dále namítal, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nejsou obsažena všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, zejména chybí odkaz na ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, které stanoví pravidla pro výměru pokuty. K této námitce uvádí soud následující. Smyslem ust. § 68 odst. 2 správního řádu, jenž upravuje náležitosti výrokové části rozhodnutí, není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Je potřebné uvést pouze*

všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46). Uvedená námitka není důvodná.

18. Žalobce dále uvedl, že poukazuje na skutečnost, že ve výroku II. prvostupňového správního rozhodnutí je odkaz na ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, a to i ve vztahu k údajnému správnímu deliktu ze dne 3. 3. 2016. V době, kdy měl být tento správní delikt spáchán, však již předmětné ustanovení neexistovalo, správní orgán tedy ve vztahu k tomuto deliktu rozhodoval podle nesprávné časové verze právního předpisu. K této námitce uvádí soud následující.
19. Jak vyplývá z rekapitulace obsahů napadených správních rozhodnutí, v předmětné věci šlo o spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že žalobce jakožto provozovatel osobního motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně šlo o skutky spočívající ve stání na parkovišti vozidlem, jehož řidič viditelně neumístil parkovací kotouč ve vozidle, přestože svislá dopravní značka IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“ označuje parkoviště, na které musí řidič při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit; došlo tak k porušení ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona; jednalo se o stejné jednání, které bylo zjištěno 1) dne 29. 1. 2016, 2) dne 16. 2. 2016 a 3) dne 3. 3. 2016.
20. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) – j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle ust. § 4 odst. c) citovaného zákona platí, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
21. Ve výroku II. prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že za spáchání těchto správních deliktů se v souladu s ust. § 125f odst. 3 ve vazbě na ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ukládá žalobci pokuta ve výši 2 500 Kč.
22. Pokud jde o ust. § 125c odst. 4 písm. f) (ve znění účinném do 19. 2. 2016) toto normovalo, že za přestupek se uloží pokuta od 1 500 – 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 1 a 4 a písm. k). S účinností od 20. 2. 2016 bylo uvedené ustanovení zákona o silničním provozu přemístěno a očíslováno jako odst. 5 (namísto odst. 4). S účinností od 20. 2. 2016 znělo ust. § 125c odst. 5 písm. g) tak, že za přestupek se uloží pokuta od 1 500 – 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 1 a 4 a písm. k) (pozn. soudu: ust. § 125c odst. 1 písm. k) zůstalo novelou zákona o silničním provozu včetně jeho označení nedotčeno). Pokud došlo u prvostupňového správního rozhodnutí ve výroku II. k citaci ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, neznamená to vzhledem ke shora konstatovanému jeho nezákonnost, pro kterou by bylo nutno jej (či odvolací rozhodnutí) zrušit.
23. Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí nejsou uvedeny všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěrům o vhodnosti zvolené právní kvalifikace, neboť ačkoliv

jedním ze znaků skutkové podstaty správního deliktu je skutečnost, že přestupek neměl za následek dopravní nehodu, z výroku rozhodnutí nic takového nevyplývá. K této žalobní námitce uvádí soud následující.

24. Pokud jde o výrok rozhodnutí o správním deliktu, ten musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popř. uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Výrok I. prvostupňového správního rozhodnutí obsahuje uvedené náležitosti. Ust. § 125f odst. 1 stanoví, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Výslovné uvedení skutečnosti, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu nemusí být součástí výrokové části rozhodnutí, navíc tato skutečnost logicky vyplývá z popisu skutku uvedeného ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí i v jeho odůvodnění. Tato žalobní námitka není důvodná.
25. Žalobce dále namítal, že vyměřená pokuta je nezákonná a nepřezkoumatelná, neboť si správní orgán zřejmě ani nebyl vědom toho, že má při výměře pokuty použít pravidla stanovená v § 125e odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle něhož platí, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Žalobce tak dovozuje ze skutečnosti, že uvedené ustanovení nebylo ze strany správního orgánu vůbec zmíněno.
26. K této námitce soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí žalovaného je k této otázce učiněn odkaz na správní úvahu prvostupňového správního rozhodnutí, na něj žalovaný odkázal. V rámci prvostupňového správního rozhodnutí je na str. 9 citován přesný obsah ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, kdy je uvedeno: *při určení výše pokuty provozovatele přihlédl správní orgán k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byly správní delikty spáchány*. Ačkoliv uvedené ustanovení není konkrétně označeno číslem paragrafu, je zřejmé, že si správní orgány byly tohoto ustanovení vědomy. Ve třetím odstavci na str. 9 prvostupňového správního rozhodnutí jsou uvedeny přezkoumatelné úvahy týkající se závažnosti, způsobu spáchání, následků a okolnostem, za nichž byly správní delikty spáchány. Uvedená žalobní námitka není důvodná.
27. Žalobce dále namítal, že správní orgán přezkoumatelným způsobem nehodnotil každé zákonné kritérium, neboť neuvedl, jakou konkrétní skutečnost podřadil pod které kritérium, jak tuto skutečnost vyhodnotil a jakou váhu má to které kritérium na konečnou výši pokuty. K této námitce uvádí soud následující. Ze shora již odkazované části odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že správní orgán hodnotil spáchané delikty jako méně závažné, neboť v jejich rámci nedošlo k žádné újmě na majetku, k ohrožení či újmě na zdraví. Jako přítěžující okolnost hodnotil správní orgán skutečnost, že ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla došlo v průběhu pěti týdnů opakovaně – třikrát. Uvedená žalobní námitka není důvodná, správní orgán hodnotil všechna zjištěná zákonná kritéria.

28. Žalobce dále namítal, že prvostupňový správní orgán zjevně hodnotil jako přítěžující okolnost, že žalobce měl sdělit řidiče svého vozidla účelově, případně že správní orgán nesdělil, kdo vozidlo skutečně řídil, že ke spáchání správního deliktu došlo nečinností žalobce apod. Žalobce namítal, že tyto skutečnosti nevypovídají o závažnosti správního deliktu, ale souvisejí pouze s procesním postupem žalobce a pro výměru pokuty jsou irelevantní. K této žalobní námitce uvádí soud následující.
29. Žalobcem uváděné skutečnosti zmiňuje žalovaný v rámci úvahy o způsobu spáchání správních deliktů (*„ke způsobu spáchání správních deliktů správní orgán uvádí, že k nim došlo ze strany provozovatele určitou nečinností, neboť mu správní orgán poskytl více možností na napravení protiprávního jednání, a to možnost zaplacení určené částky a také možnost oznámit skutečného řidiče vozidla – písemně či osobně v určeném termínu. Částku však provozovatel nezaplatil, a přestože řidiče sdělil, toto sdělení se jeví jako účelové – jak je již výše uvedeno“*). Uvedené skutečnosti však správní orgán výslovně nepoužívá při konkrétním hodnocení závažnosti správních deliktů; správní orgán tedy tyto okolnosti nezvažuje konkrétním způsobem v rámci úvahy, z níž by vyplývalo, že právě pro popsane skutečnosti má správní orgán spáchané delikty za méně či více závažné. Uvedená žalobní námitka není důvodná.
30. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, neboť se nezabýval zákonností výměry pokuty. K této žalobní námitce uvádí soud následující. Jak již bylo shora vylíčeno, žalobou napadené rozhodnutí odkazuje v otázce stanovení pokuty na prvostupňové správní rozhodnutí. Žalobcem poukazovaný postup odvolacího orgánu není rozporný se zákonem, správní orgán má možnost odkázat na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí; takovýto odkaz znamená, že se s hodnocením prvostupňového správního orgánu v odkazovaném rozsahu odvolací orgán ztotožňuje. Uvedený postup neznámá, že by se žalovaný výměrou pokuty vůbec neměl zabývat. Žalobcem učiněný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31, je nepřipadný, neboť šlo o skutkově odlišný případ. V odkazované věci šlo o povinnost soudu rozhodujícího ve správním soudnictví zabývat se samostatně řádně uplatněnými žalobními body; navíc v nyní projednávané věci žalobce v rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu orgánu nebrojil proti stanovení výše uložené pokuty. Předmětná žalobní námitka je nedůvodná.
31. Žalobce dále namítal, že výzva ohledně údajného správního deliktu ze dne 29. 1. 2016 byla rozporná s ust. § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť neobsahovala popis skutku s označením místa, resp. místo spáchání bylo označeno zmatečným způsobem: *„ve Zlíně, na ulici Masarykova 1057“*. Žalobce dále uvedl, že žádný takový objekt se na předmětné ulici nenachází a žalobci tedy nebylo sděleno, kde přesně mělo k údajnému správnímu deliktu dojít. Žalobce tak neměl možnost se informovaně rozhodnout, zda na základě předmětné výzvy uhradí určenou částku, nebo sdělí řidiče svého vozidla, příp. zvolí jiný postup. Z uvedeného důvodu je nezákonné i následné správní řízení. K této žalobní námitce uvádí soud následující.
32. Z obsahu správního spisu vyplývá, že první výzva vztahující se k jednání ze dne 29. 1. 2016 adresovaná žalobci uvádí, že na základě postoupeného spisového materiálu Městskou policií Zlín č. j. 2016/0005265 bylo dne 29. 1. 2016 v 9:39 hodin ve Zlíně na ulici Masarykova 1057, zjištěno a řádně zadokumentováno neoprávněné zastavení nebo stání žalobcem provozovaného vozidla. K řešení žalobní námitce žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že výzva se od skutečného stavu v místě liší pouze v určení čísla popisného, kde

správně mělo být uvedeno č. p. 1054, což je objekt prodejny potravin přiléhající k parkovací ploše. Žalobce na výzvu reagoval, přičemž správnímu orgánu sdělil, že žalobcem provozované vozidlo řídil v předemtný čas p. D. P. Žalobce se tedy rozhodl pro možnost sdělení osoby řidiče tak, aby mohl být šetřen jeho přestupek. V příkaze ze dne 14. 7. 2016, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, je místo spáchání skutku ze dne 29. 1. 2016 uvedeno tak, že k němu došlo ve Zlíně, místní části Malenovice, na parkovišti na ulici Masarykova, GPS šířka 49,207922, GPS délka 17,595202, v místě nedaleko vzdáleném k prodejně potravin; takovéto označení se pak nachází i v prvostupňovém žalobou napadeném rozhodnutí. Uvedená nepřesnost ve výzvě provozovateli vozidla ze dne 22. 2. 2016 nemůže způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka není důvodná.

33. Žalobce dále namítal, že se správní orgán nedostatečně zabýval materiální stránkou přestupku, přičemž úvahy žalovaného v tomto směru nemohly ničeho napravit, neboť z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný přikročil ke změně odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Ani v jednom z případů k naplnění materiální stránky přestupku nemohlo dojít, neboť parkoviště ani v jednom z uvedených případů nebylo plně obsazené. Proto i přesto, pokud by vozidlo žalobce na daném místě stálo déle jak 2 hodiny (což nebylo prokázáno), nemohlo dojít k ohrožení zájmu chráněného zákonem, neboť parkovacích míst bylo stále dostatek. Uvedenou žalobní námitku doplnil zástupce žalobce v rámci nařízeného jednání před soudem, a to v tom směru, že jednání není protiprávní, neboť se vždy jednalo o zastavení v časovém limitu do 1 minuty, nikoliv o stání. K této žalobní námitce uvádí soud následující.
34. Předně platí, že nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i pokud podle ust. § 90 odst. 5 tohoto zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 – 48). K takovému závěru dospěl v nyní projednávané věci žalovaný.
35. Ohledně právní kvalifikace předemtných jednání lze odkázat přiměřeně na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 65/2004, v němž soud uvedl: *„Jednání, kterým byl porušen příkaz stanovený v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, řídit se dopravními značkami (zde: stání bez dopravní karty na místní komunikaci označené dopravní značkou IP 62 „Vyhrazené parkoviště“), naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona ČNR č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Materiální znak (§ 2 odst. 1 posledně citovaného zákona) je naplněn, pokud byl zaviněným jednáním porušen zájem společnosti (zde: organizace dopravy na místní komunikaci).“* Úvahy žalobce, že parkoviště nemělo být plně obsazené, jsou ve vztahu k existenci materiální stránky daného přestupku, resp. deliktu, irelevantní.
36. Pokud jde o doplňující námitku, že ani v jednom ze tří řešených případů nešlo o stání, ale o zastavení v maximálním časovém limitu do jedné minuty, což žalobce dovozuje z výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí, kde je uvedeno „21. 1. 2016 v 9:39 hodin, dne 16. 2. 2016, v 9:43 hodin a dne 3. 3. 2016 v 10:39 hodin“, uvádí soud následující. Podaná námitka se jeví jako účelová, neboť žalobce v původně uplatněné žalobní námitce zcela zřetelně brojil proti stání vozidla, kdy uváděl hypotézu, že „pokud

by vozidlo žalobce na daném místě stálo déle jak 2 hodiny“. Z fotografií, kterými byly zadokumentovány Městskou policií Zlín jednotlivé skutky, nevyplývá, že by se v okolí vozidla měla nacházet při pořizování fotografií osoba řidiče či jiných osob nebo osob provádějících záznamy skutků. Uvedenou námitku mohl žalobce nepochybně uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Je „obecně vhodné, aby žalobkyně neuchovávala paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnila je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se žalobkyně zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o neprokázání přestupku jevit dle kontextu věci i jako účelová.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60). Žalobce uvedené námitky neuplatnil ani v rámci odvolacího řízení, neboť podal pouze blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno. Rozšiřující námitka nebyla navíc uplatněna ani v žalobě, ale až v rámci ústního jednání před soudem. Takový postup neodpovídá smyslu a účelu plné jurisdikce soudu. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci (zastavení x stání) včetně způsobu zvolené obrany se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru. Cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91). Žalobce správními orgány zjištěný skutkový stav žádnými konkrétními důkazy nezpochybňuje. Jak již bylo shora uvedeno, ve správním spise jsou založeny fotografie, jimiž městská policie dokumentovala jednotlivé skutky a na nichž je vyznačen čas pořízení. S ohledem na čas potřebný k příchodu hlídky k místu zjištění přestupkového jednání, pořízení fotodokumentace vozidla a čas spojený s odchodem z místa spáchání přestupku, je zřejmé, že se hlídka městské policie na místě pohybovala několik minut bez přítomnosti řidiče vozidla. Pokud řidič nezajistí možnost okamžitého přemístění vozidla a odnáší si svůj náklad pryč od vozidla, dopouští se dopravního přestupku, je-li v daném místě stání zakázáno bez viditelného umístění parkovacího kotouče ve vozidle. Z fotografií založených ve správním spise vyplývá, že v době pořizování fotodokumentace o spáchání správního deliktu (přestupku) se řidič vozidla nenacházel ani v autě, ani v jeho blízkosti. Ze shromážděných důkazů vyplývá, že vozidlo pouze nezastavilo, ale že na daném místě stálo. Lze tak uzavřít, že žalovaným shromážděné důkazy postačují pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchání správního deliktu.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Soud neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovanému však v souvislosti se soudním řízením nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti. Soud proto rozhodl o nákladech řízení, jak je vyjádřeno ve výroku pod bodem II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 5. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu